

Skutky 8:26-40

Sledujme trocha históriu tohto omilosteného Etiópčana.

Mohlo sa to zdať evanjelistovi nezvyčajné, aby opustil skvelú scénu činnosti v Samárii, kde ho počúvali veľké zástupy, a vstúpil na púšť, kde sotva mohol očakávať, že niekoho nájde. Ved' komuže tu mal kázať? Prirodzenosť by určite položila takú otázku. Ale ako sa tu oznamuje, Filip neostal dlho v nevedomosti ohľadom svojej práce. „A Duch povedal Filipovi: Pristúp a pripoj sa k tomu vozu” (verš 29).

Srdcu statočného služobníka je jedno, či bude poslaný do mesta, alebo na púšť – k zástupu ľudí, alebo k jednotlivkej osobe. Vôľa jeho Pána je stále rozhodujúca. Kiežby sme aj my viacej prežívali skutočné a hlboké požehnanie konať nám uložené dielo pred bezprostredným zrakom Pána Ježiša, bez toho, že by sme sa zaujímali o miesto pôsobenia a charakter tohto diela. Môžeme byť povolaní stáť pred zhromaždenými tisícami, alebo kráčať cestou od jednej uličky k druhej, od jednej podkrovnej izbičky k druhej. Môžeme byť povolaní hlásať radostnú zvesť vo veľkých preplnených sálach, alebo ho prinášať uchu zomierajúceho v nemocničnej izbe – verný služobník koná jedno i druhé s rovnakou radosťou. A určite to bude tak aj pri nás, keď naše srdce naplní zmýšľanie služobníka.

„A keď pribehol Filip, počul ho, že číta proroka Izaiáša, a povedal: A či aj rozumieš, čo čítaš? A on povedal: Ako by som mohol rozumieť, keď mi niekto nevyloží? A poprosil Filipa, žeby vyšiel a sadol si s ním“ (verše 30-31). Pán vie, kde by sa mali krížiť cesty kazateľa a poslucháča. A keď sa navzájom stretnú, potom sa utvorí reťaz, ktorú nemožno roztrhnúť. V Jeruzaleme sa nachádzali tí, ktorí by mohli priniesť radostnú zvesť uchu komorníka; ale Boh to zariadil tak, aby sa Filip tešil výsade priviesť tohto cudzinca k nohám Pána Ježiša a aby sa podľa jeho milostivej prozreteľnosti stretli na púšti Gazy.

Obráťme teraz svoju pozornosť na stať Písma, na ktorej spočíval zrak etiópskeho hodnostára, keď Filip zaujal pri ňom svoje miesto. „A obsah písma, ktoré čítal, bol tento: Vedený bol ako ovca na zabitie, a ako sa baránok neohlási pred tým, kto ho strihá, tak neotvoril svojich úst. V jeho ponížení bol vyzdvihnutý jeho súd, a jeho rod kto vyrozpráva! Lebo jeho život sa berie so zeme“ (Skutky 8:32-33; pozri aj Izaiáš 53:7-8). „Eunuch však prehovoril a povedal Filipovi: Prosím ťa, o kom to hovorí prorok? Sám o sebe, či o niekom inom? Filip teda otvoril ústa a počnúc od tohto Písma, zvestoval mu Ježiša“ (verše 34-35).

Pred etiópskym hodnostárom sa vynorila otázka: „Kto je táto tajuplná osoba?“ Požehnaná otázka! On nežiadal od Filipa, aby mu vyložil nejaký text. Túžil po niečom, čo bolo oveľa významnejšie. Túžil dozvedieť sa niečo o tejto obdivuhodnej osobe, ktorú viedli ako ovcu na zabitie. Toto bolo všetko, na čo sa pýtal. Kto mohol byť touto osobou? Bol to Ježiš! Šťastný etiópčan! Konečne dosiahol svoj cieľ. Jeho zrak spočinul na tejto vzácnej pasáži Písma a tu našiel rozpravu o „Božom Baránkovi“, ktorý bol vedený na zlomené drevo a bol zdrvený pod spravodlivou rukou Boha, ktorý nenávidí hriech. A za koho? Za každého unaveného a preťaženeho, ktorý dôveruje ochrane jeho uzmierejúcej krvi. Toto bol slávny predmet, ktorý bol predstavený zraku a srdcu tohto vážneho a úprimného mocného hodnostára. Veľká základná pravda radostnej zvesti – učenie o krvi Krista, ktorý niesol hriech, našla si cestu s božskou silou do jeho duše. Žiadne nápadné znamenie alebo div neboli pripojené k zvestovanej pravde. Nebolo to potrebné. Slovo prišlo s mocou. Pôda srdca bola dobrá a pripravená pre vzácne semeno. Vážne hľadanie sa premenilo na blažené nájdenie. Hriešnik a Ježiš sa stretli, viera ich spojila a všetko bolo dané do poriadku.

Ako pokračovali v ceste, došli k akejsi vode. Tu vraví eunuch: „A ako tak išli cestou, prišli k akejsi vode, a eunuch povedal: Hľa, voda; čo mi prekáža dať sa pokrstiť? A Filip riekol: Ak veríš z celého srdca, slobodno. A odpovedal a riekol: Verím, že Ježiš Kristus je syn Boží. A rozkázal vozu, aby postál, a zišli obidvaja do vody, Filip aj eunuch, a pokrstil ho. keď vyšli z vody, Duch Pánov uchvátil Filipa, a eunuch ho viacnej nevidel, lebo išiel svojou cestou radujúc sa” (verše 36-39).

Krásne a charakteristické nariadenie krstu symbolizuje pochovanie starého človeka. V tomto svetle je otázka mocného hodnostára veľmi významná. „Čo mi prekáža dať sa pokrstiť?” Iste nič. Našiel Ježiša! Aké jednoduché! „Ak je niekto v Kristu, je nové stvorenie” (2. Korinským 5:17). Starý človek sa nestal lepším, ale bol odstránený – zomrel s Kristom; a Kristus je teraz veľký predmet záujmu pre dušu. Keď sa tieto veci pochopia, keď sa vlastné ja stratilo z očí a Kristus napĺňa dušu, potom môžeme naradostení ísť svojou cestou. Tak to bolo s mocným hodnostárom. Vystúpil zo svojho „vodného hrobu“, aby šiel svojou cestou, tou svätou, blaženou cestou, ktorá začína pri kríži a končí v sláve.

Vidíme teda, ako od počiatku do konca čarodejník zo Samárie a mocný hodnostár z Etiópie tvoria dva protiklady. A určite obaja títo muži predstavujú dve veľké triedy, totiž tých, čo sa zaoberajú sebou samými a tých, čo sa zaoberajú Kristom. Predmetom Šimonovho záujmu bolo jeho vlastné ja a jeho koncom „horkosť”. Predmetom záujmu srdca etiópskeho mocného hodnostára bol Ježiš a jeho koncom „radosť”.

Kiežby Pán vstúpil tieto poučenia hlboko do našich srdcí! Kiežby sme boli oslobodení od biedy

sebeectva vo všetkých jeho prejavoch a stupňoch a kiezby sme boli naplnení Kristom, aby sme mohli ísť naradostení svojou cestou.